

af et Resultat, hvis det lader sig gøre. Hvis der er Villighed til at gennemføre Stykker af denne Plan, er der Mulighed for, at man paa dette Omraade ligesom med Hensyn til de Handelsrejsende kunde opnaa et Resultat, og det vil vi, som sagt, meget gerne medvirke til. Det vilde være en Begyndelse, der, som den højtærede Handelsminister siger, ikke kan gøre nogen Skade.

Men det interessante er, om det overhovedet er Meningen, at man vil noget saadant som Gennemførelse af det, hvorom der kunde blive Enighed. Det forekommer mig, at den Tale, den højtærede Landbrugsminister holdt for nogle Dage siden i Roskilde; slaar fast, at det hele i Virkeligheden er forbi. Den højtærede Landbrugsminister gennemkritiserede paa det Møde under Forsamlingens Munterhed Oppositionens Forslag, som han formodentlig ikke kendte — men man taler til visse Tider maaske ogsaa bedst om det, man ikke kender. I hvert Fald er det utvivlsomt, at den Tale, som Folk dør morede sig over, var en Tale om noget, som Landbrugsministeren dog kun kunde kende meget flygtigt til. Efter den Tale har jeg ikke nogen Forventning om, at der virkelig tænkes noget større eller alvorligt om Sagen, men jeg maa derefter tro, at det hele betragtes som afgjort og strandet; og naar jeg erindrer mig den Svagheit, Ministeriet i Øjeblikket lider under, at det i Virkeligheden kun raader over en Trediedel af Folketingets Stemmer, har jeg ikke megen Forventning om, at der med Fordel kan føres Forhandlinger. Imidlertid, vi er, som sagt, villige til at forsøge disse Forhandlinger paa de Omraader, hvor ogsaa vi kan øve vor Medvirking.

Der er nu forløbet 4 Aar under dette Ministerium, og i dem har Krisen i den nuværende Form eller i andre Former ustandselig bestaaet, en Krise, der har betydet uhyre Lidelser for en meget stor Del af Befolkningen. Overfor dem har man siddet ligeegyldigt indtil nu i Samlingens allersidste Timer. Lige nu, da Valget staar for Døren, møder man med Forslag, uovervejede, usammenhængende, lidet praktiske til Løsning af den Krise, som de Herrer Ministre har set skride frem fra Dag til Dag, skiftevis under den ene eller den anden Form, men en Krisetilstand har jo været for Haanden i alle disse Aar, siden Ministeriet fik Magten, og det netop som en Følge af den Politik, der føres fra Ministeriets Side.

Jeg hørte med Interesse den højtærede

Statsminister beskæftige sig ikke blot med sine egne Forslag, men ogsaa med Oppositionens Tanker. Jeg hørte med Interesse, og med Forbavselse kan jeg sige, Statsministeren udtale om Socialdemokraterne: De stiller et Forslag om et Økonomiraad, der skal ordne hele Landets Privatøkonomi. At Statsministeren vil nedlade sig til den Slags demagogiske Talemaader, er dog forbavsende. Hvad vi har stillet Forslag om, er en Række bestemte Foranstaltninger, tagende Sigte paa at løse de Spørgsmaal, der staar i Forbindelse med den forhaandenværende Krise i Valutaforholdene. Vi har ikke tænkt at ordne hele Landets Privatøkonomi eller hele Befolkningens Privatøkonomi med det, vi har foreslaaet, for da skulde der vist adskilligt videregaaende Foranstaltninger til. Men vi har nu hørt Statsministeren angive Tønen, vi har hørt den Sætning, som vi vel altsaa faar at høre i de følgende 4 Uger paa en Række Vælgermøder: Socialisterne vil ordne hele Landets Privatøkonomi ved Hjælp af et Økonomiraad. Det, vi saaledes faar at høre, bliver altsaa en Oppustning af de gamle Fraser om Socialisternes Tvangsregimente fra den røde Bygning o. s. v. Det var ingen Skadelig, at Statsministeren plumpede ud med den Udtalelse allerede i Dag; derved har jeg dog faaet Lejlighed til at gøre den Indsigelse mod den, som jeg synes er rimelig. Og dernæst . . . (*Martin Hansen*: Hvad kalder De det selv for?) . . . Jeg kalder det for et Forslag til Imødegaaelse af Valutakrisen.

Dernæst sagde Statsministeren, at han beklagede, at Problemet var draget ind i den politiske Strid. Ja, for saa vidt der er noget at beklage i den Henseende, er der vel Grund til at spørge, hvem der har Skylden for denne Inddragen i den politiske Strid. I November Maaned forelaa der for Rigsdagen og Ministeriet en Betænkning fra den sidst nedsatte Valutakommission, i hvilken der uden politiske Hensyn fra Konservativer, fra Socialdemokrater, fra Radikale, fra Nationaløkonomer og Bankembedsmænd o. s. v. forelaa en saglig Indstilling om en Række Foranstaltninger, som man ansaa for nyttige til Gennemførelse hurtigst muligt for at afhjælpe Valutakrisen. Ministeriet saa paa denne Betænkning og puttede den i Papirkurven, og derefter lavede man demagogisk politisk Agitation paa Guldindløseligheden. Lad os, naar der fremsættes Beklagelser over, at der er blevet politiske Stridigheder om dette Problem, erindre,